

Maimuțoiul și Motanul

La Fontaine

În casa unui om din vremea veche,
Trăia o-mpelițată de pereche:
Un maimuțoi
- Pocitul Maimuțilă -
Și un cotoi
- Cumătrul Motănilă.
Când dispărea slănina, brânza, cașul,
Nu căuta pe la vecini făptașul...
Ci cum ședeau, odată, la vatră lighioanele
Și urmăreau cum se coceau castanele,
Un îndoit folos credeau c-ar scoate
De-ar izbuti să le mănânce toate,
Făcându-și lor un bine și altuia un rău.
Și maimuțoiul, marele mâncău,
I-a spus: - Fârtate năpârstoc,
Tu ești mai priceput ca mine, zău.
Ce-ar fi să scoți castanele din foc?
Zis și făcut!
Fârtatul priceput
A și-nceput
Să scoată cu gheruța
Castanele din foc,
În vreme ce maimuța
Le și mânca pe loc.
Când se ivi o slugă,
O rupseră la fugă.